

עת"א 96/02/14 - עבדאללה זועבי, נגד משטרת ישראל, שירות בתי הסוהר

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 96-02-14 זועבי(אסיר) ואח' נ' משטרת ישראל/שירות בתי הסוהר-מחלקת האסיר ואח'

בפני
העותר
כב' השופט יונתן אברהם
עבדאללה זועבי, ת.ז. 037008232
ע"י ב"כ עו"ד יהלי שפרלינג
נ ג ד
המשיבים
1. משטרת ישראל
2. שירות בתי הסוהר

החלטה

רקע

העותר מסווג כאסיר ביטחוני ושפוט ל- 32 חודשי מאסר בגין עבירות הנוגעות לניסיון לסחר בסם והחזקתו, קשירת קשר לביצוע פשע, הסתייעות ברכב לביצוע פשע, סיוע לסחר בסם מסוכן, קשירת קשר לביצוע פשע, רכישה והחזקת נשק, נשיאתו והובלתו וכן עבירה נוספת של רכישה והברחת נשק.

בכתב עתירה קצר שהגיש בפני ביקש: "להורות למשיב לבוא ולנמק מדוע לא יאפשר לעותר לעבור מאגף בטחוני בבית סוהר גלבוץ לאגף רגיל".

בנימוקי העתירה פורט כי הוא שפוט ל- 32 חודשים בגין עבירות סמים ונשק, וכי הוא שווה באגף בטחוני בכלא גלבוץ על אף שאין לו קשר לעבירות ביטחוניות שכן הוא לא הואשם בביצוע עבירות ביטחוניות ולא הורשע בהם.

בפני הוסיף וטען ב"כ העותר כי סיווגו של העותר כאסיר ביטחוני הוא שגוי וגם אם נדונה עתירה שלו בעניין זה עת היה עצור, הרי כעת משהורשע והפך אסיר וכן חלפו להן כשנה ומחצה מאותו מועד, הרי שנשתנו הנסיבות והדבר מצדיק בחינה מחדש של סיווגו.

ב"כ העותר הוסיף וטען כי באגף הביטחוני נתון העותר בתנאים קשים של האסירים הביטחוניים המוכתבים לו והוא אינו יכול לסרב להם כלל אחרת יבולע לו. כמו כן טען כי השמתו והחזקתו כאסיר ביטחוני באותו אגף, יש בה כדי להכתים את כל משפחתו העניפה.

ב"כ המדינה התנגדה להרחבת חזית העתירה לעניין הסיווג וטענה שהדבר לא נטען בעתירה ומכל מקום, נדון כבר.

לגופו של עניין טענה כי מדובר באסיר ביטחוני וכל שינוי של מקום כליאתו כפוף לכללים שנקבעו בפקודת שב"ס מס' 03.02.00 הקובעת את תנאי כליאתם של אסירים ביטחוניים. אותה פקודה גם קובעת מהם התנאים הנדרשים כדי שאפשר יהיה להיעתר לבקשה מסוג זה שהוגשה בעתירה דנן והעותר איננו עומד בתנאים הנ"ל.

על כן, ביקשה לדחות את העתירה.

דין והכרעה:

לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים מכאן ומכאן, לא מצאתי כי קיים בסיס לעתירה.

ראשית, לטענת הרחבת החזית, זו יסודה בדיון. לא נטען בכתב העתירה דבר וחצי דבר לעניין שינוי הסיווג אלא רק נטען כי העותר לא ביצע עבירות ביטחוניות. אשר על כן, לא ניתן להרחיב את חזית המחלוקת.

למעלה מן הצורך גם לגופו נדון עניין זה בעת"א 22861-10-12 וטענות העותר באותה עתירה נדחו לגופן לאחר שנקבע כי מתקיימים תנאי ס' 3 סיפא לפקודת הנציבות 04.05.00 הקובעת את הקריטריונים להגדרת אסיר או עציר כביטחוני.

יתר על כן, חלוקי הזמן כשלעצמו או הרשעת העותר כשלעצמה, אין בהם כדי להשפיע על אותם תנאים המהווים קריטריונים להגדרת אסיר כאסיר ביטחוני.

אשר על כן, נדחת הטענה המורחבת לדון בסיווגו של העותר כביטחוני.

מכאן, לבקשה לשינוי תנאי כליאתו באופן שיועבר לאגף פלילי רגיל כפי שנתבקש בעתירה.

ס' 4(ב) לפקודת נציבות 03.02.00 מתנה מתן אישור חריג, תוך החלטה מנומקת, לכליאת אסיר או עצור ביטחוני שלא בנפרד מאסירים פליליים, אם נתקיימו לגבי התנאים הבאים:

א. לא היה חבר בארגון עוין ולא סייע לארגון עוין עובר לביצוע העבירה.

ב. ריצה שליש מתקופת מאסרו או 10 שנים לפי המוקדם מביניהם.

ג. שב"כ או גוף אחר בהתייעצות עם שב"כ קבע לגביו כי ניתן כל מגע ישיר או עקיף עם ארגון כאמור.

ד. ניתנה חוות דעת שב"כ שלפיה לא נשקפת כתוצאה מכליאתו שלא עם אסירים ביטחוניים ובאי הטלת מגבלות מיוחדות

עליו, סכנה לביטחון המדינה.

השאלה הנשאלת היא האם עומד העותר בתנאים הנ"ל אם לאו.

עיון בגזר הדין וכתב האישום מלמד כי העותר מעורב היה בעניין הכרוך בעסקת סמים, שלימים התברר, כי בפועל הייתה עסקה בה הוכנסו 20 ק"ג חומרי נפץ למדינת ישראל דרך גבול הלבנון ע"י ארגון הטרור, חיזבאללה.

דודו של העותר, אשר היה מעורב גם כן באותה פרשה, ותחילה סבר כי החבילה אינה מכילה סמים כי אם חומר נפץ, גילה זאת בשלב מסוים וסיפר על כך לעותר. העותר, לפי חוות דעת השב"כ, אמנם ביקש מדודו להפסיק את העסקה אך לא עשה מאומה מעבר לכך.

לטענת השב"כ, מרגע שידע העותר מה מכילה החבילה, היה עליו לעדכן את הרשויות ולא להסתפק רק בשכנוע דודו להפסקת העסקה. מחדלו זה מעיד על כך לפי טענת השב"כ, שלכל הפחות הוא היה אדיש לסיכון שמעשיו עלולים לגרום לביטחון המדינה. משום כך גם סווג כאסיר ביטחוני.

חוות דעת השב"כ מתייחסת התייחסות ספציפית לבקשה למעבר לאגף פלילי רגיל. השב"כ מתנגד לבקשה זו גם כן וסומך את התנגדותו **"הן על אופי העבירות בהן הורשע העותר, המחייבות החזקתו תחת מגבלות המותאמות לאסירים ביטחוניים (בהיבטי טלפונים, ביקורים, חופשות ועוד) והן על בסיס מידע שהתקבל בשב"ס. העבירות אותם ביצע העותר, בוצעו באמצעות פלטפורמות פליליות (סמים, רכוש ואמל"ח) ומכאן אף גובר הסיכון לשיבתו המשותפת עם גורמים פליליים בכלא"**.

בתגובה לעמדה זו של השב"כ, טען ב"כ העותר כי העותר נעצר טרם חלפו 3 שעות מן המועד שגילה לו דודו כי המוברח הינם חומרי נפץ ועל כן לא היה בידו סיפק להודיע לרשויות וגם אין לצפות שבנסיבות של ביצוע העבירות והיות הגורם שדיווח לו על כך דודו, הוא יסגיר את דודו וידווח לרשויות.

שקלתי את טיעוני הצדדים בכובד ראש ואני מקבל את עמדת השב"כ ככתבה וכלשונה כעמדה סבירה ומבוססת. העובדה כי העותר נעצר 3 שעות לאחר שנודע לו כי מדובר בהברחת חומרי נפץ, אין בה כדי להקל עמו לעניין הדיווח שהיה חובה חוקית ומוסרית שלו מיד כשנודע לו הדבר.

אין גם לקבל את הטענה לנסיבות מקלות עקב קרבת המשפחה בין העותר לדודו. בנסיבות כה חמורות של חשש כה גדול לפגיעה בביטחון הציבור, כאשר מוברחת כמות כה גדולה של חומרי נפץ, בטלים בשישים שיקולים אלה של קרבת המשפחה בין שני עבריינים שביצעו מעשים כה חמורים, או כל שיקול אישי אחר של העותר או משפחתו, לעומת ביטחון הציבור.

השיקולים והנימוקים העומדים בבסיס התנגדות שב"כ בחוות דעתו הם שיקולים סבירים ומשהוגשה חוות דעת השב"כ ולפיה לא מתקיים התנאי הרביעי המנוי לעיל בין תנאי ס' 4(ב) לפקנ"צ 03.02.00 הנ"ל, הרי שלא נמצא כל פגם

המצדיק התערבות בית המשפט בהחלטת המשיבים שלא להעביר את העותר לאגף פלילי רגיל. די בכך כדי לדחות את העתירה וכך אני מורה.

העתירה נדחית.

**ניתנה היום, ד' אייר תשע"ד, 04 מאי 2014, בהעדר
הצדדים.**